

VERSLAG VAN DE
LEZING VAN
28.10.2009

HET
FLUISTERKIND
Janita Venema

WijzeR
Stichting
Voor spirituele groei en bewustwording

Goedenavond allemaal. Ik begin eventjes met wat we vandaag gaan doen. Ik ga jullie vertellen over wat “Het Fluisterkind” is, wat achtergrondinformatie, wat vergelijkingen trekken bijvoorbeeld met appelbomen, een mooie vergelijking; de appel valt meestal niet ver van de boom. Na de pauze gaan we wat meer in de voorbeeldensfeer, we gaan dan ook even kijken naar mijn eigen verhaal als ontstaansgeschiedenis voor deze methodiek, dan kun je zien hoe nauwkeurig kinderen ons dingen influisteren. Niet alleen mijn verhaal maar ook die van een aantal andere mensen heb ik meegenomen. En dan is er inderdaad ook nog de gelegenheid om vragen te stellen.

Ik ben van oorsprong lerares beeldende vakken en ben ongeveer zo'n twintig jaar geleden klassiek homeopaat geworden, ik ben dat nog steeds in Leeuwarden met een praktijk aan huis. Ik ben getrouwd en we hebben twee kinderen, ze zijn inmiddels groot hoor, bijna volwassen, maar met name door mijn eerste kind ben ik op het spoor gekomen van het Fluisterkind. Ik wist natuurlijk best al het één en ander over welzijn en gezondheid door mijn achtergrond, alleen op een bepaald moment merkte ik in mijn praktijk, als ik de kinderen homeopathisch ging behandelen, dat ze daar heel goed op reageren maar ook heel vaak weer terugvielen. Dat is nadrukkelijk niet de bedoeling met homeopathie, het is de bedoeling dat mensen gewoon stabiel blijven, dat het zelfherstellende vermogen het weer oppikt. Ja, en ik dacht; ik weet niet hoe dat komt, ik probeerde de kinderen zo goed mogelijk te helpen en ik ben pas gaan begrijpen waarom ze terugvielen toen ik mijn eigen zoon kreeg en ik dacht; jeetje, het gaat helemaal niet goed met 'm. En...uiteindelijk dacht ik,...het gaat helemaal niet goed met mij. Ik ben zelf gaan veranderen en, ja, met het kind hebben we niets meer hoeven doen. Ik kom daar straks nog op terug. Dat is de reden geweest, het is zowel goed voor hem geweest als voor mij, waarom ik er eigenlijk nog steeds hartstikke enthousiast over ben. Niet alleen voor ons maar voor alle andere mensen die ik opgeleid heb om deze methode toe te passen, inmiddels wordt het in Nederland door duizenden mensen gebruikt en met succes.

Wat is “Het Fluisterkind”, het fluisterkind is een methode om geluk, gezondheid of welzijn in gezinnen te bevorderen. We vinden het denk ik allemaal wel belangrijk wat er zich in ons gezin afspeelt. Wat is het fluisterkind *niet*, want het levert ook gelijk een hele hoop misverstanden op. Ik heb de methode Het Fluisterkind genoemd al zo'n 15 jaar geleden maar inmiddels hebben we een babyfluisteraar in het land en die geeft ook boodschappen van kinderen door aan de ouders, alleen hij doet dat mediamiek. Dat ben ik niet, althans niet voor zover ik weet, misschien komt dat nog es, maar het fluisterkind is gewoon een heel navolgbare methode, die zeker spirituele kanten heeft maar met twee voeten op de grond, en het is gewoon iets wat je aan kunt leren. Het heeft er wel mee te maken, met wat meneer Ogilvie doet, het heeft ook zeker draagvlak in het land. Natuurlijk vergroot, voor het feit überhaupt, dat kinderen hun ouders iets leren maar het is toch wel wat anders. Ja, wat is het ook niet, het is ook geen opvoedmethode, het is niet een methode waardoor je leert beter met je kinderen om te gaan. Uiteindelijk leer je via je echte kinderen beter met je zelf om te gaan en wanneer jij verandert word je automatisch ook een andere ouder. Het heeft wel z'n effect in het gezin maar niet direct als opvoedmethode, op de manier van, mijn kind doet zus en zo, en hoe moet ik daar mee aan. Wat het ook niet is....ik was eens een keer op een school posters aan het plakken voor een oudercursus, Het Fluisterkind, en toen was er een juf in de gang en die zei: gôh, dat zou toch fijn zijn als die kinderen es wat stiller zouden zijn, ze had het nog niet helemaal gelezen.

Om te beginnen, om ook een beetje te proeven aan de methode heb ik er voor gekozen om toch even jullie een aantal vragen te laten beantwoorden. We kunnen dan met z'n allen wat antwoorden geven en dan gaan we het eventjes omdraaien naar ons zelf.

De eerste vraag; wat zijn zo de grote belangrijke dingen die wij als ouders voor onze kinderen wensen in het leven.

Antwoord uit het publiek:

Geluk

Liefde

Goed ontwikkelen

Zelfstandigheid

Gezondheid

Dat ze op het rechte pad blijven

Vrede

Veiligheid

Emotionele stabiliteit

Vraag 2: Merk je het als ouder dat het niet goed gaat met je kind? Op dat vlak waar we het net over gehad hebben, al die belangrijke dingen, merk je dat?

Antwoord uit het publiek: Ja

Vraag 3: Hoe merk je dat dan?

Antwoord uit het publiek:

Door het gedrag van het kind, bv. onrust

Lichamelijk, bv. niet slapen

Vraag: hoe kun je het aan jezelf merken?

Antwoord uit het publiek: Intuïtie

Janita; wat is dat eigenlijk intuïtie, wat gebeurt er dan als je intuïtie werkt?

Antwoord uit het publiek: Dan voel je het aan.

Janita, je zou ook kunnen zeggen het is een soort van weten, innerlijk weten, zo noemen mensen het ook wel, voelen.

Vraag 4: Hoe voelt dat voor jou als ouder, wanneer je kind niet goed gaat? Dus, dat het met die belangrijke dingen niet in orde is.

Antwoord uit het publiek:

Verdrietig

Angstig

Onzeker

Machteloos Janita; want je wilt van alles doen hè, en ja....maar wat, soms weet je het gewoon even niet

Schuldgevoel Janita; dat is ook wel eentje die veel voorkomt hè, zeker bij moeders, meer dan bij vaders heb ik wel es het idee.

Vraag: Waartoe ben je bereid om de situatie te veranderen?

Antwoord uit het publiek: Alles

Janita vraagt; maar werkelijk alles? Antwoord publiek; niet alles maar wel heel veel, heel veel. Janita; Binnen je vermogen wil je d'r alles wel aan doen.

Ik hoor ook ouders wel eens zeggen, dan komen ze op consult met zo'n kind en dan vinden ze het zó sneu en zielig voor het kind, ik wou dat ik het over kon nemen. Hebben jullie dat ook wel eens gedacht? Ja hè.

Vraag: Kan je kind overzien wat er dan goed, of nodig is om weer in het spoor te komen?

Antwoord uit het publiek: Nee.

Janita; vindt iedereen, nee?

Uit publiek; met hulp wel.

Janita; als je ze een beetje de keuzes voorlegt zo van dit is er aan de hand en we kunnen zus of we kunnen zo doen, komen ze soms een heel eind hè. Soms ook met heel verrassende oplossingen, dus soms ook wèl met een beetje hulp. Maar vaak gaat een kind natuurlijk voor een soort korte termijn en kan hij het hele probleem niet overzien en komt hij er ook niet uit en kan hij de oplossing ook niet verzinnen.

Vraag: En resulteert dat er dan ook in dat je soms wel eens maatregelen moet treffen, dat je moet ingrijpen en soms ook wel eens impopulaire maatregelen moet treffen?

Antwoord uit het publiek: Ja.

Janita, ja, dan gaan we het nu omkeren. Gewoon de antwoorden die jullie gegeven hebben, het doet er niet toe wie dat precies heeft gezegd. Jullie hebben over de kinderen of je eigen kinderen gesproken en zij spreken tegelijkertijd ook over ons. Nou gaan we kijken.....en draaien we de vragen en antwoorden om.

Wat zijn nou de grote belangrijke dingen die kinderen voor ons wensen?

De antwoorden; dat is eigenlijk wel een inkoppertje eigenlijk hè, maar ze willen voor ons ook dat wij *gelukkig* zijn, écht gelukkig, niet zo'n beetje half in de marge maar gewoon echt. Ze willen dat wij *liefde* kennen, liefde voor ons zelf, liefde voor anderen, geven en ontvangen maar ze willen ook dat wij ons *goed blijven ontwikkelen*, net zoals wij willen dat zij goed groeien en zich goed ontwikkelen, zowel fysiek in de lengte maar ook op een andere manier, je ontwikkeling voortzetten. Zij willen dat wij *zelfstandig* zijn, dat we echt op onszelf kunnen bouwen en vertrouwen, met onze pootjes op de grond staan, dit ben ik. Ze willen dat we *gezond* in het leven staan, *gezondheid*, dat hoeft helemaal niet persé fysiek of zo, soms zijn er ook dingen die kun je niet wegdoen, maar een gezonde levenshouding hebben zou je kunnen zeggen. En dat wij *het rechte pad* belopen en dan krijg je eigenlijk al een beetje, daarmee bedoelen ze dan vast misschien ook wel, het rechte pad, dat we niet crimineel worden maar ook het rechte pad wat voor ons persoonlijk het rechte pad door het leven is, waar wij voor bedoeld zijn in dit leven om hier te zijn. Dat we *vrede* met onszelf hebben, dat we *veiligheid* ervaren en dat we *emotioneel stabiel* zijn. Allemaal belangrijke dingen om na te streven.

De volgende vraag: merkt je kind het als het met ons op dat vlak niet goed gaat?

Eens kijken wat we geantwoord hebben. *Ja*, dat merkt hij.

Hoe merkt het kind dat dan?

Wat was ons antwoord. Aan ons *gedrag*, soms kunnen we d'r *niet van slapen* maar ze *voelen* het ook. Met hun *intuïtie* weten ze, voelen ze...hee d'r is iets, het loopt niet lekker met m'n pappa, het gaat niet goed met mijn moeder, d'r is iets aan de hand. Ik kan er niet helemaal de vinger op leggen maar d'r is wel iets.

En hoe voelt dat voor je kind, als het met jou niet goed gaat?

De gegeven antwoorden zijn als volgt; het doet 'm heel erg veel *verdriet* en ze worden er *bang* van, jeetje komt dit nog wel goed, gaat dit niet te lang duren, hoe moeten we dit hebben. Ze worden er *onzeker* van maar ook *machteloos* want we zullen straks zien hoezeer je kind eigenlijk de hele tijd met je praat. Niet met woorden maar gewoon met zijn gedrag en zijn lichaamstaal, en als we dat dan niet oppikken dan voelt ie zich ontzettend machteloos. Wat kan ik nou nog meer doen, ik probeer toch zo hard, ik doe toch m'n best en uiteindelijk en misschien ook wel herkenbaar voor jullie kan het kind zich ook *schuldig* gaan voelen, jeetje, ligt het zeker aan mij. Heb ik zeker niet goed genoeg m'n best gedaan, waarom reageert mijn vader of mijn moeder niet op mijn boodschappen, ik zal het wel niet goed genoeg uitgezonden hebben.

Waartoe is je kind bereid om de situatie te veranderen.

Nou, we hebben opgeschreven; *alles*. Dat zullen ze waarschijnlijk in eerste instantie roepen, ik heb d'r alles voor over. Uiteindelijk blijkt het heel veel te zijn, ik zie dat vaak gebeuren, dat een kind uiteindelijk toch wel verder gaat in zijn ontwikkeling natuurlijk maar sommige stukjes blijven staan maar hij is wel tot heel veel bereid. Eigenlijk kun je soms bij een groter kind nog steeds zien dat er ook een peuterstukje bijvoorbeeld, wat heel veel boosheid in zich heeft, nog steeds, eigenlijk tussen al die andere kindergebeurtenissen, daar tussendoor wurmt en kijk pappa of mamma eigenlijk ben je ergens heel erg boos over. Dus ze zijn tot heel veel bereid. En ze willen het eigenlijk zelfs wel van ons *overnemen*. Ook dat zien we hè. Degenen die zich wel eens in familieopstellingen hebben verdiept, die weten ook dat kinderen gaan dragen voor hun ouders. Ze gaan dingen proberen voor ons op te lossen. De verhoudingen komen omgekeerd te staan i.p.v. dat jij het kind helpt en begeleid gaat het kind voor jou zorgen. En dat is een vorm van overnemen.

Kunnen wij, ouders, volwassen, altijd overzien wat goed of nodig is om weer in het juiste spoor te geraken?

Nee, zeiden we. Dat kunnen we eigenlijk niet. Heel vaak zien we dat niet. Hoe zou dat kunnen? Hebben jullie daar enig idee van?

Uit de zaal; struisvogelpolitiek. Dat kan, dat je het eigenlijk niet wil waar wil hebben, dat je het ergens wel weet maar toch d'r een beetje omheen gaat.

Een andere belangrijke reden waarom we het soms niet zien, dat zijn blinde vlekken. Dus dat er eigenlijk iets aan de hand is, wat gewoon onbewust ergens in jou gaande is, en dat kun je gewoon niet bedenken. Daar kijk je gewoon over heen. De splinter en de balk, je ziet de splinter in het oog van de ander maar niet de balk in je eigen oog, dat idee.

Maar met een beetje *hulp* dan komen we d'r heus wel uit. Dan snappen we wel waar het over gaat, dan kunnen we d'r ook best handen en voeten aan geven. Onze kinderen zijn dus eigenlijk de hele tijd bezig, niet de hele tijd, terwijl ze gewoon hun eigen ding doen zijn ze ook tegelijkertijd steeds bezig om ons signaaltjes te geven. Ze proberen ons van harte te helpen.

Vraag zeven, eens kijken wat dat was. Moet je kind soms ook *ingrijpen* en soms wel eens *impopulaire maatregelen treffen*, om jou weer op de rit te krijgen?

Ja, alle kinderen doen dat. Alle kinderen hebben dat soort momenten, dat ze echt proberen om ons bij de les te krijgen. En hoe zou een kind ons dan kunnen bijsturen, of ingrijpen? Hoe zou hij dat kunnen doen.

Uit het publiek; vervelend gedrag.

Janita; ja, vervelend gedrag, eigenlijk is het altijd iets onaangenaams want dan moeten we er wel met onze aandacht bij blijven.

Het is niet helemaal waar wat ik zeg, het kan ook wel met een “aangenaam” gedrag zijn maar dan moet je heel goed opletten. Op het moment dat jij iets minder oplet en de les niet begrijpt dan gaat een kind met ja, negatief gedrag of zelfs met lichamelijke klachten komen, maar iets waar jou aandacht niet van kan verslapen. Een lekker slaapprobleem en we gaan niet meer eten, niet naar de wc willen, we gaan van alles verzinnen maar wel iets waar mijn vader en moeder zich wel mee bezig “moeten” houden. Het onaangename is vaak de sleutel naar iets heel moois. Dus de dingen waarin een kind ons mee bijstuurt, dat kunnen verschillende dingen zijn; gedrag, lichaamstaal, spel, de dingen waardoor hij helemaal geobsedeerd is waar hij zich graag mee bezighoudt of juist niet. Maar ook ontwikkeling, z’n ontwikkeling of leerprobleem, we zullen er na de pauze ook een voorbeeld hebben van een jongetje wat niet meer groeide. Slapen, dromen, allerlei lichaamsfuncties zoals eten, plassen, poepen, daar hebben we helemaal niks over te zeggen als ouders, dus dat zijn fantastische machtsmiddelen zou je kunnen zeggen, lichamelijke klachten maar uiteindelijk ook met zijn eigen welzijn en eigen levensgeluk, je kunt het soms aan kinderen gewoon zien. Ik noem dat vaak van die schrale kinderen, dat je denkt van ja, daar is al zoveel gebeurd, het straalt niet meer, het sprankelt niet meer.

Ik heb vandaag ook een paar oude meesters meegenomen. Janita toont deze en ook andere dingen via een powerpointpresentatie. Carl Gustav Jung, psychiater, in zijn tijd heette dat dan psychiater, die hebben we nu ook wel maar toen, nu zouden we het misschien eerder psychologen noemen. Tegenwoordig geven psychiaters vooral veel medicijnen maar Jung was toch echt wel in gesprek met mensen en hij zei; “kinderen drukken vooral uit wie wij zijn”. Dan had hij het bv. over tekeningen maar ja, dat is natuurlijk niet de enige manier waarop kinderen zich uitdrukken. Kinderen drukken zich de hele dag uit en hij had gezien dat in de dingen die kinderen uitdrukken, dat ze daarin vooral laten zien wie hun ouders zijn. Op een gegeven moment zei hij; geef mij die ouders maar om mee te werken en laat die kinderen gewoon lekker buiten spelen, dan komt het allemaal wel goed en ze zetten zichzelf daarmee met ziel en zaligheid in.

Wat het fluisterkind eigenlijk van je vraagt is heel goed te letten op je kind en hun taal, die niet een taal van woorden is, om die te leren begrijpen. Vervolgens kun je dan kijken met die vertaalslag, die de methode leert, wat heeft dit met mij te maken, wat zegt het over mij, welke blinde vlek is er bij mij aan de orde, waar mag ik eens gaan induiken. Als je dan zelf verandert zul je versteld staan van wat er met je kind gebeurt. En dan wel onder het motto; “wat jou raakt is ook van jou”, dus niet alles van je kind hoeft je altijd op je zelf te betrekken maar zodra het je raakt, zodra jij je zorgen maakt of angstig, onzeker of wat dan ook wordt van iets van je kind, als het je raakt dan is het ook van jou.

Nou gaan we eens even kijken naar stambomen, waarom. Als we het hebben over blinde vlekken dan is het heel vaak zo dat, dat iets is wat je in je jongste jeugd hebt opgelopen. Bv. Jij wou gewoon huilen want je was verdrietig maar je vader en moeder konden niet met tranen uit de voeten en zeiden; nou, stil maar, speen d’r in of wat dan ook. Zo leer je eigenlijk met de paplepel, nou, verdriet is niet echt handig, weg ermee dat doen we aan de kant. Fantasie; ach kind, stel je niet zo aan, wat is dat nou fantasie. Boosheid is bij heel veel mensen iets wat niet mocht, zo zijn er allerlei dingen die je ouders je al aan en af leren of niet ontwikkelen in jou voordat je er eigenlijk weet van hebt. En dan ben je op een dag volwassen en dan heb je een

blinde vlek. Iets wat eigenlijk gewoon tot jou mogelijkheden behoort zit niet meer in je pakketje, het zit er natuurlijk wel maar je bent het je niet meer bewust. En dus denk ik, gôh, dat is volgens mij een reden waarom heel veel mensen, misschien ook wel op een andere manier hoor, doen aan stamboomonderzoek. Die proberen zo eigenlijk hun herkomst terug te vogelen zeg maar, en ik heb die hobby nooit niet zo goed begrepen want ik dacht van ja, wat kom je dan aan de weet. Je komt aan de weet wanneer ze allemaal geboren zijn, wanneer ze getrouwd zijn, gestorven zijn maar dan houdt het vaak ook al weer op. Want dat zijn de dingen die vastgelegd zijn. Eigenlijk is dat een beperkt verhaal want

het geeft je nog steeds zo weinig inhoudelijke informatie van gôh, wat voor familie hebben we nou. Wat zijn de familiepatronen waarmee we te maken hebben. Wat is eigenlijk, als je je een boom voorstelt, de instroom geweest, die wortels, wat hebben die voor instroom in mijn leven gebracht. Want ergens aan de top, één van die blaadjes van die boom, dat ben jij, of één van die takjes en heb je inmiddels al weer kinderen die in de buitenste rand zitten. En de stam dat zijn natuurlijk je ouders en voorouders, generaties lang. Maar wat hebben die allemaal ingebracht in mij, in mijn bestaan? Weet je dat eigenlijk wel? En hebben onze kinderen daar informatie over? Want grappig genoeg proberen we dus bij dit stamboomonderzoek steeds verder terug in die stam te gaan en als we konden zouden we helemaal tot aan de wortels gaan, dan komen we bij Adam en Eva uit. Maar hebben onze kinderen dan ook informatie over onze herkomst, denken jullie? Ja, ik zie her en der wat knikken of zijn zij meer van de toekomst zeg maar, of kunnen ze ook iets zeggen over wat er allemaal daarvoor is geweest?

Ja, dat kunnen ze. Want kinderen zijn gewoon de vruchten van die hele boom van het uiterste puntje van die wortels, de stam, de takken, de blaadjes, de bloesem en uiteindelijk vormt zich daar een vrucht net zoals wij kinderen krijgen. Zij zijn de vruchten van die hele instroom van familiepatronen maar ook jouw persoonlijke patroontjes en daar komt dan een kind uit voort. Ook als de omstandigheden minder gunstig zijn, dan zijn ze nog steeds de vruchten van die boom. En dat zie je ook, net als bij die boom, je ziet dat een boom in de schaduw heeft gestaan, of hij te weinig licht heeft gehad, of dat hij te nat of te droog staat, dat kun je uiteindelijk allemaal zien aan die staat van de blaadjes, de bloesempjes en die appels die er aan komen. Want die zijn nog flexibel, die komen elk jaar opnieuw terwijl de rest van de boom al verhout is, vergroeid is met alles wat er was. Het grappige is, die vruchten van zo'n boom, die reageren altijd perfect op de omstandigheden. Je kunt je voorstellen als een boom echt continue te droog staat dan krijg je misschien maar hele kleine appeltjes, verdroogde appeltjes. Staat hij te nat, of het heeft heel veel geregend, ja, dan rotten ze weg en ze rotten niet weg als het te droog is. Dus er is altijd een logisch verband tussen wat er met de appeltjes, de blaadjes en de bloesem gebeurt en de boom waaraan ze groeien. Eigenlijk zou je kunnen zeggen reageren ze perfect, we hoeven er nooit aan te twifelen, we kunnen er blind op vertrouwen, wat er met de appel gebeurt zegt ook iets over de boom. Telkens ziet het er verschillend uit afhankelijk van de toestand waarin die boom zich bevindt. En dus kan eigenlijk die boom zichzelf leren kennen. Jeetje, ik sta hier eigenlijk veel te droog, ik sta hier veel

te nat, ik sta hier in de schaduw bah, maar ja, de boom kan niet wegwandelen, dat is dan het lot van een boom, en hij is daarmee vergroeid geraakt.

Maar zo kan ook een mens zichzelf leren kennen aan zijn kinderen, aan de vruchten die voortgebracht zijn. En zouden jullie dan zeggen, hee, die appels en die kinderen, als ze een raar gedrag hebben of ze zijn ziek dan heeft dat kind een probleem, dan is het kind ziek, dan is die appel ziek, zou je dat kunnen zeggen? Nee, hier zegt iemand nee, ze hebben wel een probleem natuurlijk en ze zijn ook wel ziek, alleen het is iets wat een gevolg is. Het is bijna zoals je naar een mens kan kijken, bv. die heeft een klacht aan zijn grote teen, ga je dan de grote teen behandelen of ga je gewoon die hele mens behandelen. In dit geval ga je het kind behandelen of ga je die familie behandelen waar het kind uit voortgekomen is. Is het kind ziek, hee, het kind reageert perfect op de omstandigheden die zich in dat gezin voordoen, we kunnen er blind op vertrouwen. En dan is het grappige natuurlijk en dat is gelukkig het verschil tussen appelbomen en mensen, dat mensen wel weg kunnen lopen en dat mensen hun eigen omstandigheden kunnen veranderen, dat zij een andere plek kunnen zoeken.

Ik vertel ook vaak het verhaal van een vis in een meer, die daar al jaren zit en op een bepaald moment is er bij het riviertje wat het meer met water vult, een fabriek gekomen en die loost zijn vieze afvalwater in dat meer maar ja, die vis die woont daar al zo lang, die weet precies waar hij zijn voedsel nog kan pakken en wat de goeie plekjes zijn waar het voedsel ligt, ook al ziet hij niet zo veel meer, ook al is er wat minder te eten, hij redt zich wel. En dan op een dag komt er een visje van voorbij de fabriek zo naar beneden, verdwaalt, en komt ook in dat meer terecht maar het is 'm veel te donker, hij ziet geen hand voor ogen en hij kent de plekjes niet, dus hij spartelt en hij doet op een

gegeven moment van de honger, want hij kan geen voedsel vinden en de gifstoffen maken 'm raar. Nou zijn er twee dingen wat die grote vis kan doen, die kan zeggen, hee; visje wat doe jij raar, je hebt een probleem of hij kan zeggen; hee, als dit is hoe jij hier blijkbaar moet doen, dan zegt mij dat iets over de omstandigheden hier. Laten we gewoon samen weggaan, laten we een andere plek opzoeken waar het beter is. Dat is eigenlijk wat wij als mensen wel kunnen doen maar appelbomen niet.

Kinderen vertellen ons over onze persoonlijke waarheid, over het pure kind wat wij ooit geweest zijn en over de pijn die ons is aangedaan in wat voor vorm dan ook, en ook over de manier waarop wij hebben leren overleven en waarmee we vergroeid zijn. Waarvan we soms helemaal niet meer weten wat er allemaal onder zit. Ik neem altijd van deze matrushka poppetjes mee, met al die poppetjes in elkaar waarbij je die hele kleine kunt zien als het pure kind maar ja, dan is er iets gebeurd en dan krijg je een gekwetst kind (volgende grotere poppetje) en die probeert dat pure kind te beschermen en uiteindelijk krijg je een soort overlevertje (volgende grotere poppetje) die zegt van; ik ben een bikkelaar en ik red mij wel, net zoals die vis in dat meer, ik red mij wel. En dan tenslotte ben je volwassen (grootste poppetje) en je denkt, dit ben ik. Maar intussen kun je er drie of meer stukjes van je zelf helemaal vergeten zijn. Over al die dingen vertelt je kind je, moet je je voorstellen en moet je je

voorstellen wat Jung zegt; “kinderen drukken uit wie wij zijn”. Voor het overgrote deel drukken ze uit wie wij zijn. Als je daar goed bij nadenkt dan kun je je voorstellen, eigenlijk staan we gewoon naar onszelf te kijken alleen wisten we dat misschien nog niet. Nou, niet alleen over je persoonlijke waarheid vertelt je kind je, maar eigenlijk ook over een veel grotere waarheid, over dat wij mensen zijn met een geestelijke oorsprong want kinderen komen daar net vandaan, van die andere kant, en die laten ons heel veel zien over onze innerlijke wereld en over die geestelijke wereld waarmee we verbonden zijn. Ook al zijn we dan mens, ook al wonen en leven we hier, we hebben ook die andere kant in ons. Eigenlijk is dat de mooiste vergelijking met diezelfde boom, met de wortels stevig in de grond maar met je kruin met al die takken in contact met die geestelijke wereld. Kinderen gunnen ons dus ook een ruimere blik op ons zelf, een grotere waarheid dan die we vaak tot dan toe hebben gezien.

Op een gegeven moment dan denk je van; net zoals Jezus eigenlijk de verpersoonlijking was van God op aarde, hee, als hij ons naar zijn evenbeeld heeft geschapen dan zijn onze kinderen dus ook de verpersoonlijking van een stukje goddelijkheid in ons, in ons mensen ook al zijn we hier gewoon op aarde. Wij zijn diezelfde creators die God eigenlijk ook is, wij mogen ook onze waarheid en ons paradijs hier scheppen en al die dingen brengen kinderen ons in herinnering. Jij kan het hier gewoon zo mooi maken als jij het wilt en jij kunt zo groots zijn als jij bent want vaak leven we maar een soort, laat ik over mezelf spreken, toen leefde ik echt een hele schamele versie van wie ik zou kunnen zijn. Een appel kan nooit een peer worden dus ik zal ook nooit een bodybuilder worden of een man maar ik kan wel gewoon proberen om die mooie appel te worden zoals hij bedoeld was te zijn zeg maar.

Janita vraagt of er op dit moment vragen vanuit de zaal zijn.

Vraag: Kun je wat zeggen over de geadopteerde kinderen?

Antwoord: Ik werk samen met een collega en die heeft zelf geen kinderen en zij heeft wel eens een vriend gehad met kinderen, dat zijn ook een soort van geadopteerde kinderen, het zijn niet haar eigen kinderen, en zij zegt; ik heb nooit zo veel geleerd van kinderen als van die kinderen, ze voelde zich er enorm mee verbonden. Ik denk dat dat met geadopteerde kinderen ook zo is, het is wel een beetje een ander verhaal want die biologische instroom is er niet. Alleen er is vaak wel een reden waarom ook mensen kiezen om kinderen te adopteren, dat kan allerlei redenen hebben en dat kan ook het thema zijn wat meespeelt in die ouder/kind relatie van een ouder met een adoptief kind. Bv. ik kan het niet aanzien dat kinderen zo zielig wegwijnen of wat dan ook maar, dat vertelt iets.

Vraag: Hoe kan het bv. dat het broertje wel gedrag vertoont en het zusje dan niet?

Antwoord: Dat is een hele goeie vraag en in het boek beschrijf ik dan ook dat je kinderen hebt die het voorbeeld zijn en kinderen die de spiegel zijn. Je zou kunnen zeggen, in de spiegel daar zie je wat je eigenlijk zelf ook doet. Ik had bv. een zoon die heel erg in zijn hoofd zat, dat deed ik ook, alleen ik zag de beperking daar op dat moment niet van dus het was wel een soort van blinde vlek en ik heb een dochter die heel erg lijf en gevoel is, dus dat is het voorbeeld kind. Dat is de kant waar ik heen ga. Dus net zoals wij, vaders en moeders, de taken verdelen, zo verdelen de kinderen eigenlijk ook de taken. Als jij dat doet dan doe ik dit.

Vraag: Tot welke leeftijd geldt dat dan, is dat als de kinderen volwassen zijn, houdt het dan op of zo?

Antwoord: Mijn zoon was vier toen ik begon en toen dacht ik ook; op een gegeven moment houdt het natuurlijk op maar dat was helemaal niet zo. Het is nog steeds gaande alleen er is wel een verschil, met een klein kind ben jij degene die verantwoordelijk is voor alles wat er

gebeurt en van een volwassen kind mag je verwachten dat hij zijn eigen keuzes kan maken. Dat is het verschil, je hebt allebei een stuurte in handen, bij een klein kind heb jij vooral het stuur in handen en zul jij ook de verandering in eerste instantie bij je zelf moeten doen. Maar we weten allemaal, denk ik, hoe oud we ook zijn hoe geweldig het is als je ouders op een gegeven moment nog steeds die erkenning geven aan dat stukje waar jij nog altijd mee zit. Tot op het sterfbed gebeurt het, dat mensen zeggen van gôh, maar hield je dan eigenlijk echt wel van me? En als ze dan ja zeggen, nou wat valt er dan wat van je af, dus het blijft gewoon doorgaan. We hebben op de training ook wel eens kindertolken die dan volwassen kinderen hebben, die gaan we gewoon vertalen en het werkt altijd perfect.

Vraag: Je vertelde, als het gedrag je raakt dan is er een boodschap in verborgen, betekent dat dan ook, want in je boek beschrijf je dat je zoon een boodschap voor je had maar had je zoon ook een boodschap voor je man.

Antwoord: Ja hoor. Ik heb veel aandacht besteed aan dat stukje van mij en mijn zoon maar natuurlijk was het in ons gezin ook zo dat mijn zoon mij iets liet zien van hee, dit doe jij de hele tijd, het deugt van geen kant en mijn dochter liet me het voorbeeld zien. Maar bij mijn man is dat natuurlijk net andersom, da's ook zo'n gevoelsmens, en die ziet zich dus gespiegeld in zijn dochter maar mijn zoon is eigenlijk zijn voorbeeld. Want die laat 'm zien van jôh, je kan ook eerst wel eens even nadenken voordat je wat doet, ja, zo werkt dat. Dit gegeven noemen we het gezinskruis en als je nog meer kinderen hebt zie je ook, dat er vaak kinderen zijn die zitten een beetje in een middenpositie, een derde kind vaak. Dan zeggen ouders van nou, ja die fietst er gewoon wat lekker tussendoor en die gaat z'n gangetje wel alsof dat derde kind precies laat zien hoe je de thema's kunt integreren. Het ene kind pakt heel erg die kant, het andere kind pakt die andere kant en de derde laat zien hoe je het bij mekaar kan brengen. Dus wat dat betreft verdelen ze de taken netjes.

Vraag: Hoe weet je nou dat het een boodschap voor jou is of dat het een stukje van het kind zelf is?

Antwoord: Ik denk dat het een èn èn verhaal is. Mijn zoon had vrij uitgesproken hobby's en belangstellingen. Dat waren dingen waar hij zichzelf heel erg in kon vinden, in de oudheid, dinosaurussen, Egypte en weet ik het wat, maar dat was ook een boodschap voor mij. Ik moest ook eens in mijn verleden teruggaan en het mysterie ontdekken, het is èn èn. Je kunt het nog steeds zo zien, als het jou raakt dan is het ook van jou. Ik had een keer een vrouw aan de telefoon die wilde aan de cursus meedoen en ze zei; nou, is het wel goed als ik kom, eigenlijk kan mijn man beter komen want die kan het veel beter vertellen dan ik, veel objectiever en zo. Ik zei, ja, kom gewoon allebei. Want allebei vertellen ze een ander verhaal over het kind, soms denk je, is dit hetzelfde kind waar ze het over hebben maar ze vertellen allebei een heel ander verhaal. De moeder vindt het kind onvoorzichtig en die vader vindt het wel stoer. Er zijn heel verschillende verhalen wat die betreffende ouder raakt en ze krijgen dus ook een heel verschillend verhaal terug.

Pauze.

Ik zal eens uitleggen hoe het nu in de praktijk werkt. Als ouders naar een kindertolk gaan, dan komt er een verhaal van die ouders over dat kind, dat zetten we op papier. Dat is belangrijk wanneer we gaan vertalen, dan kunnen de ouders er niet om heen draaien, geen struisvogel-politiek meer. De kindertolk maakt het verhaal van toepassing op die ouders. Er was een keer een vader die een heel boos zontje had, hij herkende zichzelf niet in dat kind, en dat was dus precies het probleem, hij herkende zijn eigen boosheid niet, dat zat diep van binnen weg gestopt. Als je bijvoorbeeld een kind hebt wat niet durft te zwemmen, terwijl de ouders wel

graag zwemmen, dan moet je even verder zoeken voor de vertaling, dan kan het meer figuurlijk zijn, bijvoorbeeld dat de ouder bang is om ergens in te verzuipen, of de controle los moet laten. Dat is soms iets lastiger om dat erin terug te vinden, daar kan een kindertolk bij helpen. Vaak als er vertaald is voelen de ouders ook wel dat het waar is. De dingen die er in je vroegste jeugd gebeurd zijn, vooral traumatische gebeurtenissen, zitten diep in je systeem opgeslagen, je hebt er misschien geen herinneringen aan, maar het is niet weg. Wanneer je mensen de vertaling geeft van hun kind, dan begrijpen ze ook vaak gelijk dat het klopt.

Inmiddels 15 jaar geleden was mijn zoontje 4, hij was altijd verkouden. Hij was halfjes, niet ziek en niet gezond, had een hoofd vol snot, leek wel een oud mannetje, hij kon niet spelen, had denkrimpels op zijn voorhoofd. Hij kon ook niet met andere kinderen spelen en hing de hele dag aan mij, hij claimde mij. Ik had sterk het gevoel dat hij heel ongelukkig was, misschien moet het anders kunnen. Ik had al van alles geprobeerd, homeopaat, consultatiebureau, hij zat inmiddels op school, ik praatte met de juf. Ik wilde hem meer kind laten zijn, gelukkiger laten zijn en vooral zijn verkoudheid over laten gaan, dat had hij dus al anderhalf jaar. Ik ben toen begonnen met alles opschrijven, zijn hele historie vanaf de zwangerschap tot dan toe. En toen ik het terug las dacht ik, dit gaat gewoon over mij!?! Hoe kan ik van hem verwachten dat hij speelser wordt en gezonder als ik dat niet eerst zelf doe. En niet eens zozeer voor mijzelf, maar vooral voor hem, want ik was eigenlijk helemaal niet zo'n leuke moeder voor hem.

Een uitspraak van een oude soefi meester Inayat Khan "Het hart van een kind is als een fotografische plaat, klaar om alles te weerspiegelen waar aan het wordt bloot gesteld", dat is net zo'n wijsheid als van Carl G. Jung "Kinderen drukken uit wie wij zijn".

Later vroeg ik mij af waar ik mijn zoon dan aan bloot gesteld had. Ik heb het even naast elkaar gezet. Hij was chronisch verkouden, dat betekent langdurig, de kou was erin gekomen. En bij mij was ook al langdurig de kou in mijn leven gekomen. Hij was halfjes, niet ziek en niet gezond, ik leefde ook maar een half leven, beetje ziek en beetje gezond. Hij had een hoofd vol snot, ik had een hoofd vol rotzooi. Hij was een oud mannetje, maar ik was ook een oud vrouwtje. Zoals hij geen kind kon zijn, zo had ik ook geen ruimte voor het kind in mij, hij kon niet spelen en ik kon ook niet spelen. Nou hoef ik niet te spelen met lego blokjes, maar ik kon ook niet spelen met mijn leven, mijn werk, met de dingen om mij heen. De denkrimpels die hij had, ik was in die tijd een soort wandelend hoofd, ik was alleen maar een hoofd. En hij was ongelukkig, omdat ik zelf ook ongelukkig was. Voor het eerst aanschouwde ik mijzelf en bedacht me dat dit is wat ik doe en ik ben er niet tevreden mee. Daarom claimde hij mij dus, ik vond dat heel vervelend, maar gelukkig deed hij dat. De persoon die ik was, was niet de persoon die ik wilde zijn, er is veel meer in mij, iets veel mooiers.

Mahatma Ghandi zei vroeger al, "Wees zelf de verandering die je wilt zien in de wereld."

De verandering die ik wil zien in mijn kind, moet ik eerst zelf maken. Laat ik proberen om wat warmer, wat speelser en wat aandachtiger te zijn, ik wist alleen niet hoe. Ik was tenslotte alleen maar een hoofd! Ik ben het maar gewoon gaan proberen, afkijken bij anderen en nadoen. Soms lukte het wel en soms niet. Het belangrijkste was dat ik voor mijzelf besloot dat het kon. Ook al wist ik niet waar het vandaan moest komen, ik had gezegd "dat kan ik ook, die kant van mij is er ook". Toen kwam mijn zoontje weer met een stukje hulp, hij had een geheime hut, daar was alles mogelijk, alles kon daar veranderen en het was veilig. Toen besepte ik dat ik ook een veilige plek in mij heb waar ik kan oefenen, waar ik dingen kan omvormen, transformeren. Voor mij voelde dat alsof het nieuw was, al zat het natuurlijk

eerder ook al in me. Het resultaat van dit alles was dat bij mijn zoon, al vanaf het moment dat de knop om ging bij mij, was dat zijn verkoudheden binnen een paar dagen weg waren, zonder enige behandeling. Hij werd blijer, gelukkig, speelser, hij werd weer kind. Hij stopte ook met mij te claimen, ik had de boodschap begrepen dus hij hoefde mijn aandacht niet steeds te vragen. Ik heb mij in die tijd ontzettend schuldig gevoeld, omdat ik het fout had gedaan was hij steeds ziek geweest, wat was ik voor slechte moeder. Maar je kunt niet schuldig zijn aan de dingen die je niet weet. Je kunt nooit schuldig zijn aan je eigen onwetendheid. Alleen op het moment dat je het weet kun je jouw verantwoordelijkheid nemen. Ik beseft me dat mijn verhaal ook bij jullie allerlei vragen oproept en dingen in beweging zet, maar ga in ieder geval zonder een schuldgevoel weg. Het is natuurlijk een levenslang proces, maar je komt steeds dichterbij het plaatje van dat mooie appeltje wat je zou kunnen zijn. Het is echt het beste wat je kunt overkomen, het is bij mij niet in 1 dag gekomen. Steeds twee stapjes vooruit, een stapje achteruit, dat gaat in fasen. En bij elk stapje kwam mijn zoon weer met een volgend signaal, zo heb ik me niet alleen warmte, gevoel en aandacht eigen leren maken, uiteindelijk was het ook een soort spiritueel voelen, een soort hypergevoel. En dan liet mijn zoontje mij weer met beide voeten op de grond staan, kom uit die spiritualiteit en die innerlijke wereld. Toen mijn hoofd opgeruimd raakte, heb ik ontdekt dat ik ook gevoel had, als een soort van wedergeboorte. Mijn zoon wilde daarvoor nooit ergens spelen, maar nu vroeg hij er om en ging regelmatig bij een vriendje spelen. Eerst claimde mijn zoon me, nu was hij vaak niet thuis en had ik tijd over! En elke keer als ik tijd besteedde aan de oude dingen stond mijn zoon met 5 minuten weer voor mijn neus. Dan zat ik weer in mijn hoofd, of in de boeken, ging ik denken en lezen en problemen zien. En als ik die andere weg koos, dan bleef hij de hele middag weg. Eerst valt het niet op, dan merk je dat het geen toeval is, het is mij toe gevallen. Op die manier houdt hij de vinger aan de pols, er is geen weg meer terug.

Ik citeer Einstein “De illusie dat we van elkaar gescheiden zijn is een optische misvatting van ons bewustzijn”. We hebben ieder een eigen omhulsel, ook je kind heeft een eigen lichaam, maar desondanks zijn we met elkaar verbonden, het is een misvatting dat wij eilandjes zijn, wij zijn nauw met elkaar verbonden. Als je bijvoorbeeld de stad in wilt, en je buurvrouw past op met de babyfoon, uitgerekend dan wil je kind niet slapen, ze voelen dat aan. Je kunt wel dingen verzwijgen, maar ze voelen het toch. Dat wil niet zeggen dat je altijd alles moet vertellen, dat is weer het andere uiterste, maar het is een illusie om te denken dat je dingen kunt verstoppen voor je kinderen. Zij kijken dwars door je heen. Eigenlijk zou je kunnen zeggen dat het fluisterkind de opvoedmethode is wat kinderen voor hun ouders hebben. Iemand vroeg in de pauze al of kinderen dan niks van ons leren, ja dat doen ze ook. Wij leren hen heel veel dingen over hoe het hier in het aardse leven aan toe gaat, hoe je je veters moet strikken en hoe je moet rekenen en andere sociale en emotionele ontwikkeling. Maar zij leren ons ook dingen, er is al zoveel aandacht voor wat kinderen moeten leren, het nanny gedeelte, daar is genoeg aandacht voor, maar hier hoor je weinig over.

Een voorbeeld: Een moeder komt bij me met een kind met koortspieken, beetje verstopte neus, is al bij de dokter geweest en hij kan niets vinden wat aanleiding is voor de koortspieken. Het kind is ook angstig, droomt over heksen, die moeder moet weg jagen. In een gesprek vroeg ik of zij ook zo vol zit? Nou dat zat ze zeker, ze zat in commissies, volgde cursussen, ze deed dingen op school, teveel om op te noemen, alles om een betere moeder te zijn. Ze zei zelf dat ze daar zo koortsachtig mee bezig was! Daar had je het al, de koortspieken, het was alsof het kind wilde zeggen dat ze zich niet zo druk hoefde te maken, dat ze niet zoveel hoeft te doen, dat ze al goed genoeg is zoals ze is. Ze ging gelijk in haar agenda schrappen, minder druk bezig zijn en de koortspieken zijn nooit meer terug geweest. Uit onderzoeken is ook al gebleken dat stress van ouders bij kinderen vaker koorts geeft. Ook

hebben vaak huilbaby's ouders met stress. Het is niet altijd zo, baby's kunnen om zo veel dingen huilen.

Dit is een voorbeeld van een baby die altijd aan het spugen was. Al bijna 1 jaar, volgens de dokter was er niets aan de hand, op onderzoeken was niets te vinden. Maar toch iedere voeding kwam er weer uit. Deze moeder kwam bij ons op de cursus, ze vertelde dat het kind in haar bedje het speelgoedkonijn pakte en daarachter spuugde, soms zelfs met vingertjes in de mond. Wat dat spugen betekende, dat kon ze zich wel voorstellen, ze was zelf ook spuugzat van bepaalde dingen, maar wat had dat konijn ermee te maken? Een konijn staat voor zacht, lief. Toen begreep ze het, ze wilde zelf graag nee zeggen, maar verschool zich achter lief, sociaal gedrag. In de pauze belt ze haar man, de kinderen zijn meestal niet mee, hij vertelt dat het kind de hele dag al niet gespuugd had. Kinderen zitten via onzichtbare lijntjes verbonden met hun ouders.

Een ander voorbeeld is van een jongetje die al 3 jaar heel erg boos is op zijn moeder, oorpijn, nare dromen. We gaan aan de slag en moeder herkent haar eigen boosheid, door verleden met alcoholistische vader, die juist altijd als ze aan het eten waren dronken thuis kwam. Haar zoontje gedroeg zich ook altijd zo boos tijdens het eten. In eerste instantie is ze verdrietig naar huis gegaan zonder het te vertellen, toen ze thuis kwam springt hij bij haar op schoot, armpjes om haar heen en roept steeds "lieve mama, lieve mama, duizend kusjes". En dat terwijl hij haar de afgelopen 3 jaar alleen maar verrot gescholden had en geschopt en geslagen. Uiteindelijk is na een week de woede bij dit kind terug naar normale proporties, natuurlijk is iedereen wel eens een keer boos, dat is heel normaal.

Op het moment dat er bij de ouder een knop omgaat zal het kind jou dat altijd laten merken met een signaal. Als je dan als ouder het begrepen hebt, en je doet er een half jaar later niets mee, dan krijg je weer een nieuw signaal. Eigenlijk is dat heel mooi, dat hij het niet opgeeft.

Een ander voorbeeld was een jongetje met hele passieve darmen, hij kon niet poepen, hij groeide ook niet meer. Hij had ook heel erg heimwee, kon moeilijk van huis. Ik praat met de moeder en vraag haar of zij soms een zware last met zich mee draagt? Ze vertelde een verhaal van een hele zware jeugd waar alles fout was gegaan, ze had ook een heel slecht zelfbeeld. Haar zoon was haar enige levensdoel, hij moest het beter krijgen dan zij. Toen zag zij het ineens, dat zij wel alles goed wilde hebben voor haar zoon, maar dat haar zoon zei dat hij wilde dat zij het goed zou hebben, dat ze dat voor zichzelf zou doen. Dan zou ze hem ook het allerbest kunnen helpen. Hij leerde haar dat zij passief was geworden, zij groeide niet meer, zij verteerde het niet, kon niet verder. En de heimwee, was een verlangen voor haar om thuis te komen bij zichzelf. Dan kun je als buitenstaander wel zeggen dat zij wel wat waard is, maar dat gelooft ze gewoon niet. Net zoals ik overtuigd was dat ik alleen een hoofd was, zo was zij ervan overtuigd dat ze niets waard was. Wat er wel in gaat is het verhaal van je kind, het kind is voor veel mensen het belangrijkste in hun leven, de liefde voor het kind is vaak groter dan de liefde die mensen voor zichzelf voelen, dat zorgt ervoor dat het mensen wakker maakt. Voor een goed resultaat is het belangrijk dat mensen zelf gemotiveerd zijn, en dat is de methode van het fluisterkind. Toen ik haar vroeg wat haar een beetje eigenwaarde zou kunnen geven gaf ze aan wel een klein baantje te willen, onder schooltijd. Ze vindt een baantje en daar komt ze ook een man tegen, een veel betere man dan die ze in het verleden had getroffen. Maar al vanaf het moment dat zij de boodschap van haar kind begreep begon hij weer te groeien, zich normaal te ontlasten, zijn darmen begonnen zich weer te herstellen, omdat dat proces ook bij zijn moeder aan de gang was.

Kinderen zetten zich net zo intensief in voor ons levensgeluk als wij voor hun. Dat doen ze uit liefde, voor ons, en voor zichzelf. Het is ook een beetje eigenbelang. Als ze de boom gezond maken, wordt het voor hun ook een beter verhaal. Alles wat heelt, heelt vooruit en achteruit. Dat takje wat jij bent werkt als een soort transformator, de stroom die in die boom kwam, die niet helemaal goed was, kan worden omgezet naar een stroom die wel goed is. Het kind weet wat jij nodig hebt, ook op plekjes waar jij geen weet van hebt. Het neemt ons liefdevol aan de hand mee en laat heel nauwkeurig elke keer zien wat jij nodig hebt op dat moment. Het is heel eenvoudig, je kunt het leren. Het raakt een snaar, ouders raken gemotiveerd, de liefde van ouders voor kinderen is sterk en dat houdt je gaande.

Dan nog een gedicht van Boeddha:

Waak over je gedachten, straks worden ze je woorden,
Waak over je woorden, want straks worden ze je daden,
Waak over je daden, want straks worden ze je gewoonte,
Waak over je gewoonten, want straks worden ze je karakter,
Waak over je karakter, want straks word het je bestemming,

Dan heb ik wat spreuken van oude, grote leermeesters mee genomen, maar vergeet niet dat uiteindelijk de grootste leermeester bij jou thuis op de bank zit, dat is je eigen kind. Mocht je hier meer van willen weten, er zijn kindertolken opgeleid, in het hele land, zij kunnen je helpen. Er zijn ook ouder cursussen, ook hier in de buurt. Voor de mensen die zelf therapeut of hulpverlener zijn, is er een training tot kindertolk, er is mijn boek en er zijn lezingen zoals vanavond. Er kwamen steeds meer vragen vanuit onderwijs en kinderopvang of we daar ook iets kunnen doen, dat is ook in de maak. Kinderen reageren ook op de meester en andersom, daar is hetzelfde principe toepasbaar.

Vraag: Werkt dit ook tussen 2 zussen, die elkaar een spiegel voorhouden?

Antwoord: Ik heb hier een voorbeeld van een gezin, waarvan de moeder erg assertief is en de vader een stuk rustiger. Vaak zoeken mensen een relatie met iemand die complementair is, die vertegenwoordigt de stukjes in jou die nog in de schaduw liggen. Tussen 2 zusjes zie je vaak dat er een zelfde soort verstandhouding is, als de ouders gaan bakkeleien, dan gaan de kinderen dat ook doen. En wanneer de ouders lief tegen elkaar gaan doen, doen de kinderen dat ook.

Vraag: Maar geldt dat ook voor volwassen zusjes? Betekent dat als jij iets graag wilt voor je zusje, dat jij dat zelf ook graag wilt?

Antwoord: Je kunt je overal aan spiegelen, je kunt dezelfde signalen krijgen van iedereen, je baas, je hond, enz. Alleen je hoeft je daar niet zoveel van aan te trekken. Pas wanneer het je kind is, dan raakt het je pas echt.

Als het je raakt wat je ziet in een ander, dan is het ook iets van jou. Op dat moment is het dus een spiegel.

Je lichaam, kinderen en dieren dat zijn drie vormen die heel dicht staan bij het innerlijk kind in jou. De meeste onbewuste blinde vlekken loop je op in je eerste jaren, daar is vooral het kind, het lijf en die dieren zijn daar hele goede vertolkers van.

Vraag: Dit is toch iets van alle tijden? Hadden onze voorouders hier ook last van?

Antwoord: Ik denk dat het principe er altijd was, maar wij hebben nu een levensstandaard bereikt, waarbij wij niet meer bezig hoeven te zijn met overleven. Er is in onze maatschappij ruimte gekomen voor onze zelfontplooiing.

Vraag: Als alleen de moeder verandert, heeft dat genoeg invloed of moeten beide ouders veranderen?

Antwoord: Het is heel voor de hand liggend, het kind heeft beide ouders nodig. Ouders leren ook allebei van ieder kind iets. Het lijkt me haast vanzelfsprekend.

Vraag: Als je een kind op jonge leeftijd verliest, mijn dochter was 4,5 jaar, heeft zo'n gebeurtenis ook een boodschap, of heeft dat kindje met haar sterven een boodschap voor mij.

Antwoord: Eigenlijk weet ik dat niet, ik denk dat je op het moment dat dat gebeurt je alleen maar verdrietig bent en je niet bezig bent met een boodschap. Als je later door het grootste verdriet heen bent vraag je je misschien af waarom dit kind bij je is gekomen. Zowel het kind, als de ouder hebben daar iets mee te maken. Voor het kind was het misschien lang genoeg, voor de ouder is het misschien een boodschap over leven, over hier en daar, maar wellicht ook iets anders. Je kunt daar niet algemene uitspraken over doen.

Ik weet wel van een vrouw die bij me kwam, die kon geen kinderen krijgen. We doen dan een baby oefening. Zij is een hele onafhankelijke carrièrevrouw, tijdens die oefening komt ze erachter dat ze afhankelijkheid verschrikkelijk vindt. Als ze tijdens die oefening, zelf weer klein is, beseft ze dat ze zelf een afhankelijk kindje was, en dat als ze zelf een kindje zou krijgen, dat dat ook een afhankelijk kind zou zijn. En dat kindje kan niet floreren, als ik afhankelijkheid typeer als iets wat vervelend is. Het hoort erbij. Ondertussen voelden we beiden een soort windvlaag voorbij komen, we kregen er kippenvel van. Het leek wel alsof er ter plekke een ziel bij ons was die zich met haar verbond. Kort daarop belde ze me dat ze zwanger was. Dat zijn hele moeilijke thema's om daar zomaar even op een lezing uitspraken over te doen. Dat vraagt een meer integrale behandeling.

Vraag: "Het Fluisterkind", is een geregistreerde naam, het doet vermoeden alsof één persoon, Janita Venema, dit ooit ontdekt heeft, maar is dit niet al eeuwenoud?

Antwoord: Dat klopt, het is al eeuwenoud, maar het is wel iets van deze tijd om daar mee bezig te zijn, ik heb niet de ontwikkeling geregistreerd, ik heb wel de woorden geregistreerd "Het Fluisterkind" en "kindertolk". Ik heb 15 jaar gewerkt aan deze methode en het registreren en therapeuten die onder een licentie werken brengt weer iets van die investering terug. Aan de andere kant is het toch het beste wat je kunt doen, want die therapeuten willen ook gewoon hun centjes terug verdienen, die zetten zich met hart en ziel in. Ik heb nog nooit een grotere groei meegemaakt, de eerste jaren was het een beetje freewheelen, ieder voor zich, pas sinds we er een serieuze zaak van gemaakt hebben heeft iedereen echt de schouders eronder gezet waardoor we heel veel mensen hebben bereikt. Ik denk dat dat alleen maar goed is. Daarnaast kun je hier ook op andere manieren mee aan de slag gaan, maar als je het op mijn manier wilt doen, dan hoort dit daar bij.

Vraag: Kun je iets zeggen over de nieuwtijdskinderen?

Antwoord: Dat is een goede vraag. Ik denk, als er nieuwtijdskinderen zijn, dan zijn dat kinderen van een nieuwe tijd. Dat betekent dat er een nieuwe tijd gaande is, daar gaan we allemaal deel van uit maken. Dus in mijn ogen, zijn alle kinderen nieuwtijdskinderen en de volwassenen nieuwtijdsvolwassenen. Ik zie wel verschil tussen kinderen die ik nu zie en kinderen van 20 jaar geleden. Dat heeft te maken met hoogsensitiviteit, intuïtief bewustzijn, blijktbaar is het tijd voor ouders, voor volwassenen om zich dat soort eigenschappen eigen te gaan maken.

Vraag: Hoe zit dat met kinderen met ADHD of autisme?

Antwoord: We hebben heel veel van die plakkertjes en het lijkt wel of er per dag meer bij komen. ADHD staat voor Attention Deficit Hyperactivity Disorder, en is dat niet wat ons deze tijd kenmerkt? Een aandachtsstoornis en een hyperactiviteit daarbij, wij hebben toch ook te weinig aandacht voor de dingen om ons heen. We zijn maar druk en gaan maar door en hebben geen aandacht te schenken aan de dingen die wij doen. Zo geven de woorden vaak al aan wat het grote probleem is. Daarnaast is er altijd een individuele invulling, de een kan zich niet concentreren, de ander is impulsief, zo zijn er heel verschillende aspecten waar een ouder zich druk om kan maken. Wat betreft autisme, wij hadden een kindertolk vorig jaar in de training, haar zoontje had PDD-NOS, ook zo'n aandoening in het autisme spectrum en zij heeft zich daar met heel veel enthousiasme ingestort, met als gevolg dat haar zoon van het speciale onderwijs nu in het normale onderwijs zit, dat zijn dingen die mogelijk zijn. Het wil niet zeggen dat het altijd mogelijk is. Autismen wil zeggen, ik heb moeite met contact maken. Is dat niet wat wij heel veel doen, dat wij niet goed in contact met onszelf zijn? En dat die kinderen ons dat willen laten zien?

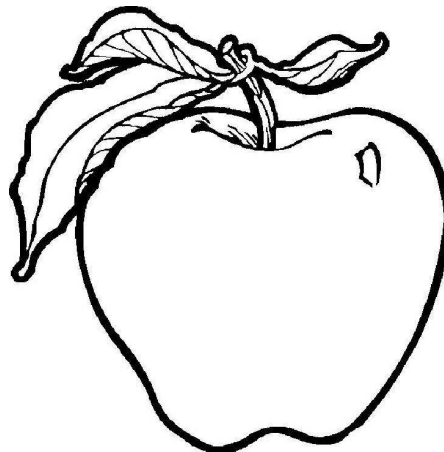
Vraag: Ik werk in de psychiatrie (GGZ met kinderen van 5 tot en met 18 jaar oud) en wij hebben veel kinderen met gedragsproblematiek, denk je dat deze behandelmethodes ook daar effectief zou zijn?

Antwoord: De kinderen die daar terecht komen hebben vaak al een hele historie, die dragen hun probleem vaak al een aantal jaar met zich mee, in die zin zou je wat meer tijd mogen nemen voor zo'n heel proces. Je zit dan ook nog met het punt dat er ouders zijn en een hulpverlener, of hulpverleners, soms zie je dat bepaalde stukjes bij de ouders horen en dat sommige stukjes ook bij de hulpverlener liggen. Je ziet ook vaak dat volwassenen vaak dezelfde problemen hebben zoals bijvoorbeeld teveel in je hoofd zitten. Als het kind dan thuis niet gehoord wordt en vervolgens in een instelling komt en daar ook weer niet gehoord wordt, het lijkt dan voor het kind alsof volwassenen met elkaar samen spannen. Het is dus zeker mogelijk, alleen in welke vorm weet ik niet, je zou dan moeten kunnen onderscheiden wat bij de ouders thuis hoort en wat bij de hulpverlener en wat bij het kind thuis hoort.

Vraag: Je merkt wel dat de doelgroepen steeds moeilijker worden, wat nog wel handelbaar is wordt dan ambulante behandeld, je merkt op de werkvloer dat ze steeds agressiever worden. De problematiek wordt steeds ernstiger.

Antwoord: Dat klopt, wij noemen dat het megafon effect. Als jij een bepaalde boodschap hebt en die wordt niet gehoord, dan ga je harder schreeuwen en als er dan nog niet geluisterd wordt, dan ga je nog harder schreeuwen. Uiteindelijk is het nog steeds dezelfde boodschap.

Tot slot, de meest mooie dingen zitten vaak in de meest vervelende dingen en als je echt goed gaat kijken dan kom je erachter dat je grootste leermeester gewoon bij jou thuis op de bank zit.

Verslag: Talitha Wanders

